

Libris .RO

Respect pentru oameni și cărți

JOHN DASELVA

LOVITURA

CAPITOLUL 1

Camera era impersonală. Avea toate dotările tehnice necesare, inclusiv tehnologie pentru prelucrarea informațiilor. O masă din stejar în jurul căreia încăpeau cincisprezece scaune tip fotoliu ocupa centrul încăperii. Înzestrarea camerei era completată de un *espressor*, care alimenta concomitent două pahare și un bufet minuscul cu apă îmbuteliată și băuturi fără alcool.

Ședința de analiză urma să fie condusă de Mort Evans, coordonatorul echipei, poreclit „Copoiul” de către oamenii lui, și avea loc în Washington DC, în incinta FBI-ului, în sediul Art Crime Team¹. Erau ocupate doar trei fotolii și agenții beau cafea și flecăreau.

La 10 a.m., intră o secretară și începu să așeze dosare pe masă. După ieșirea secretarei, apărură Mort Evans, mai zâmbitor ca niciodată, întreținându-se cu o tipă trăsnet. Evans era un tip de șaiszeci de ani, cu păr alb, nas borcânat și ochi vioi, căprui. Era veșnic îmbrăcat în costume deschise la culoare și nu renunța la cravată în nicio situație. Cei doi au defilat prin fața agenților strânși, dar paradoxal, pe șef nu l-a văzut nimeni. Toate privirile erau concentrate pe silueta mlădioasă.

Situația putea fi definită lejer ca psihoză în masă. Contagiunea continuă și după ce șeful ajunsese cu tipa la bufet și o servi cu o cafea.

Frumoasa necunoscută era ascunsă într-un costum Office cu un design profesionist, gri închis, format din sacou și fustă. Pantofii cu tocuri înalte și mersul unduos scoteau în evidență „crupa”, care îi dădea un farmec aparte și ademea privirile ca o forță magnetică.

— Trebuie să încalci legea ca să arăți așa, spuse cu voce joasă, aproape în șoaptă, unul dintre agenți.

— Eu zic că e și imoral, nu numai ilegal, spuse altul tot în șoaptă.

¹ Echipe de agenți speciali FBI, responsabili cu soluționarea furturilor de obiecte de artă

— Numai că asta nu îngrașă, ci te slăbește al naibii dacă îți pune mintea cu tine, spuse al treilea, făcând referire la una dintre legile lui Murphy.

— Voi nu vedeți ce idioți suntem, ce de prostii debită-m? Arătăm ca unii care n-au văzut o femeie de 100 de ani, șopti al doilea.

— Da de-asta chiar că n-am văzut.

Mort Evans o conduse pe necunoscuta cea frumoasă la masa de stejar și o invită să ia loc în dreapta lui, în timp ce el ocupă locul din capul mesei. După ce tipa se așeză, privi în jur păstrând aceeași moacă jovială, de învingător. Se pare că era o reacție firească ce se datora apropierii de femeia frumoasă de lângă el.

— Mai așteptăm câteva minute, trebuie să mai sosească o persoană, spuse totuși autoritar, privindu-și ceasul.

Nu trecură câteva secunde și vocea celui așteptat își anunță prezența.

— Îmi cer scuze pentru întârziere! spuse cam tare un tip cu părul grizonant, intrând grăbit în cameră.

Purta o pereche de pantaloni casual style, închiși la culoare, o cămașă uni, un ceas Rolex Yacht Master de oțel și o geantă metalică subțire, vopsită în negru, de mărimea uneia de laptop.

Toate privirile se îndreptară spre el.

— Vi-l prezint pe Mark Brooks. În afacerea asta vom lucra împreună. Mark, servește-te cu o cafea și ia loc. Să-i dăm drumul!

Tipul relaxat făcu întocmai. Își așeză geanta pe masă și se duse să-și pună o cafea.

— Operațiunea care debutează acum este concepută de FBI, aprobată la cel mai înalt nivel și se desfășoară în colaborare cu CIA, reprezentată de Mark Brooks aici de față. Al doilea străin în echipa pe care o consolidăm astăzi, dacă pot să mă exprim așa, este domnișoara Jennifer Holland, aici lângă mine, și care are calitatea de colaborator. Bineînțeles că nu acesta este numele ei adevărat. Este licențiată la

University of South Australia și are un doctorat la UCSB¹. Voi n-o cunoașteți. Eu apelez a treia oară la abilitățile ei. A studiat materialele puse la dispoziție și confirmă autenticitatea artefactelor precolumbiene din lydite². Dar despre asta o să discutăm la timpul potrivit.

Apoi Evans îi prezentă pe agenții FBI și stabili ce are fiecare de făcut.

— Trebuie să înțelegeți ceva extrem de important de la bun început. De operațiune nu știu decât persoanele din această cameră. Cei care au aprobat nu sunt puși la curent cu mersul operațiunii. Și nimeni din afara acestei camere nu trebuie să știe.

Toți îl ascultau mai mult sau mai puțin, dar nu puteau să nu încerce să arunce câte o ocheadă spre tipa frumoasă de lângă șef, care făcea abstracție de examinările ce se izbeau pur și simplu de ea, fiindcă se obișnuise cu privirile de-a dreptul sau pe furiș.

Îi trebuiseră totuși ani de zile ca să reușească. Era frumoasă și știa asta. Ieșea imediat în evidență, oriunde s-ar fi aflat. Când era adolescentă și mai apoi tânără, era măgulită de efectul pe care-l avea asupra celor din jurul ei. Armonia liniilor care îi compuneau anatomia și mai ales armonia mișcărilor atrăgea imediat atenția ambelor sexe. Faptul că i se permitea aproape orice, a condus-o spre greșală. Chiar de vreo câteva ori, abaterea comportamentală putea s-o coste. În general, oamenii suferă de exacerbara unei atenții excesive în privința propriei persoane. Toți, indiferent de sex, sau într-o proporție mai mare femeile, vor să fie frumoase cu orice preț. Să fii totuși fără cusur de frumoasă și să emani un magnetism animal copleșitor nu era obositor doar pentru cei din jur, ci și pentru ea, o povară tot mai greu de dus. Pierduse câteva relații cu tipi care-i plăceau, numai pentru că ei se simțeau inferiori. Ea nu căuta decât un tip normal, care să fie bărbat, s-o apere, s-o ocrotească și s-o iubească și mai ales s-o trateze ca pe-o femeie, nu ca pe-o icoană. Până acum nu găsisese niciunul.

1 Universitatea Santa Barbara California

2 Silex, rocă extrem de dură din care se făceau podoabe, sculpturi sau unelte fine

Când Evans făcuse referire la studiile ei, își aduse aminte că fusese tânără și zăpăcită și până să ajungă să facă un doctorat, se purtase ca o copilă neastâmpărată.

„Dacă mă gândesc bine și sunt cinstită cu mine, nici acum nu sunt foarte departe de-a face tâmpenii. Cu frumusețea și, în general, cu nimic n-am să rămân o viață, mai bine să trăiesc clipa decât să regret pe urmă”.

Și acum, chiar mai mult decât în adolescență, alterna subit plimbatul cu capul în nori cu zburdălnicia, combinație care șoca.

Numele ei adevărat era Kylenia Jackson. Adolescența ei fusese cu năbădăi. Era băiețoasă, dar avea o atitudine sinceră. De obicei, combinația de frumusețe și onestitate dezarma pe oricine. Așa că i se permitea aproape orice. Apoi a trecut de adolescență și tot mai mulți vânători erau pe urmele ei. Reușea totuși să-i intimideze chiar și pe cei mai insistenți. Înțelesese ceva încă din adolescență: să nu-și piardă reputația. Avea autoritate fiindcă era populară printre colegii de ambele sexe. O ascultau din cel puțin două motive: unu, fiindcă era frumoasă și automat celebră și doi, fiindcă spunea lucruri raționale. Și fiindcă i se permitea orice, devenise îndrăzneată. Iar mai apoi, curajoasă de-a binelea. Deodată, faptul că avea o pereche de țâțe n-o mai deranja. A se considera slabă fiindcă e femeie, era cea mai mare tâmpenie. Și-a dat seama ce putere are și era furioasă că până acum nici măcar nu știuse de ea. Avea o mulțime de arme să terorizeze orice băiat sau bărbat, doar folosindu-și nurii sau orice fată sau femeie, folosindu-și creierul. Ezita-se de câteva ori din cauza timidității și se lovise de obstacole care de care mai idioate. Fusese curajoasă în momente identice și observă că partea adversă o ia la goană, cu capul direct în zid. Așa că preferase să-și construiască un comportament curajos, libertin și întotdeauna ca și cum n-ar avea nimic de pierdut.

Prima nebunie a fost când a fugit de acasă de una singură și s-a dus la mătușa ei bună, tocmai în Adelaide,

Australia. Luase hotărârea, fără să-și anunțe tatăl, că va face facultatea în Australia. Era în vacanța de vară, împlinise optsprezece ani și plecase la o colegă în Jersey City, când s-a hotărât brusc.

— Știi, Brie, eu plec în Australia!

— Și eu plec în China, dar mai târziu...

— Vorbesc serios. M-am hotărât să fac facultatea în Australia.

— Ești nebună, „Buzato”!

— Nt, mâine dimineață să mă duci pe Newark Liberty International Airport. Îmi rezerv bilet acum. Ai curaj să faci pariu că n-o să fac asta?

— Nu fac pariu cu buzatele, dacă ești tembelă, și de fapt ești, n-ai decât, du-te, fata mea, și-n Angola dacă ai chef. O să fii printre buzați.

Așa s-a terminat discuția și Kylenia s-a ținut de promisiune. A doua zi a zburat în Australia. Tatăl ei a aflat că este în Australia când sora lui i-a dat telefon să-l anunțe. L-a început a făcut scandal, apoi s-a lăsat convins de soră-sa, la care ținea nebunește.

Când Kylenia a ajuns la Adelaide, a aflat că familia MacDowell plecase la vila „Pink Diamond”. În loc să se enfurie și să se întoarcă acasă, a sunat la ușa vecinului de palier. Mai târziu stătea în sufragerie și bea limonadă făcută în casă, stând la taclale cu Arthur, băiatul familiei vecine. Mama lui Arthur se învârtea în jurul lor ca o cloșcă, servind-o cu tot felul de dulciuri. Kylenia avea un metabolism cu arderi puternice, tipul ei somatic fiind predominant ectomorf și nu avea probleme cu glicemia, așa că o făcea fericită pe mama lui Arthur. În timp ce se îndopa cu bunătăți, aranjă cu Arthur, care o plăcea, să-i dea „motorul” lui ca să se ducă la vilă.

— Ești nebună, știi să-l conduci?

— Facem o probă? Dacă mă descurc, mi-l dai. Dacă nu, mai vedem.

Era imposibil să nu-l convingă. Tipul nu avea de unde

să știe că tatăl ei, Malcolm Jackson, iubea motoarele și-i învățase pe David, fratele ei și pe ea să le conducă profesionalist. Kylenia participase și la concursuri și chiar câștigase câteva premii. Cunoștea aproape totul despre motoare. Ori-cum, era convinsă că doar un zâmbet și rugămintea ar fi fost de-ajuns. Așa că, reușise să obțină „motorul” în timp ce se îndopa cu dulciuri.

„Înghițea kilometri” pe autostradă și își aduse aminte cum ajunsese mătușa ei bogată, spre deosebire de tatăl ei, care se chinuia singur cu creșterea a doi copii, dintr-un salariu de gardian de închisoare.

Proprietatea familiei MacDowell se întindea pe o suprafață de 5000 de acri, lângă râul Murray, aproape de autostrada 20. În vacanța de vară, familia părăsea Adelaide și-o pornea pe Sturt Hwy, spre vila „Pink Diamond”, cum o poreclise David Penn MacDowell, bunicul aventurier, poreclit „Tântălăul Norocos”.

Inițial prospector în aur, dăduse lovitura la lacul Argyle¹.

Se afla pe râul Bow, unul dintre multele râuri care se varsă în lac. Părăsise malul și intrase pe unul dintre afluenți, un pârâiaș amărât, unde voia să-și așeze tabăra. Găsi un loc numai bun, după vreo zece minute de mers. O suprafață de 20 metri pătrați, chiar lângă apă. Un petic de iarbă înconjurat de bolovani. Își trânti rucsacul supradimensionat pe locul unde urma să-și instaleze cortul. Așeză și „măgăoaia” cu grijă, pe o piatră. Își construisese singur „măgăoaia” dintr-un detector clasic de metale și-un magnetometru geofizic. Era mort de foame și se gândi că nu va mai face nimic până nu mănâncă ceva. O conservă de pește în ulei, peste care turnă ketchup din belșug. Spăla farfuria de inox în pârâu când soarele, strecurat prin vegetația deasă, lumină câteva pietricele care păreau mate și nu prea. Le culese curios de pe fundul nisipos și le răsturnă în palmă.

— Să-mi trag pumni cu nemiluita! Ce pietre’s astea?

Erau diamante roz. Erau cinci, chiar mărișoare. Le

așeză pe farfuria de inox și le puse pe mal. Se așeză în genunchi direct pe pietrișul rotunjit de ape și începu să caute cu atenție. Mai găsi șase cam la fel de mari și vreo zece mărunțele. Pierdu aproape un ceas răsturnând fiecare pietricică, dar nu mai găsi nimic. Îți luă farfuria cu diamante și se retrase lângă bagaje. Privi cu atenție în jur, supărat că n-a făcut-o mai devreme, apoi răsturnă diamantele într-o punguliță de polietilenă, care se putea sigila. Le băgă într-unul dintre buzunarele de la cămașa groasă de bumbac, se așeză pe un bolovan și se gândi ce să facă. Scoase din rucsacul soios un pix ros la capăt și caietul în care nota aproape orice și își notă furibund data: 24 martie 1968.

A doua zi era la Kununurra, și peste o săptămână se muta la Adelaide, pe costa de sud. În anii 80 își construi Pink Diamond, apoi se retrase acolo și se apucă să-și scrie memoriile. În 2010 se stinse, satisfăcut de viața lui plină de aventuri. Avea 90 de ani.

Fiul Duncan MacDowell moșteni totul. Era căsătorit cu Alice Jackson și avea două fete, Sharon și Jessica. Kylenia auzise din surse diferite, de cel puțin trei ori, povestea îmbogățirii familiei MacDowell.

A gonit cu o mare plăcere și aproape i-a ajuns din urmă.

Familia MacDowell nici nu apucase să coboare din mașini, că un „chopper” intră în viteză în parcare. Se roti de două ori, ocolind parcare imensă și apoi se opri lângă Jeep.

Biker-ul costumat în negru coborî de pe uriașa Big Bear Sled Chopper, își scoase casca neagră și își răsfiră părul blond, lung. Așeză casca pe motor, se aplecă lăsând părul să atârne și cu mișcări feline își prinse părul cu amândouă mâinile, îl strânse coadă, apoi se ridică parcă cu încetinitor și termină operațiunea legându-l cu un elastic negru. Apoi zâmbi larg.

— Kylenia, țicnito, tu ești?!

Vocea lui Sharon era aproape isterică...

Un alt agent vorbi despre vânzări ilicite și despre un personaj uns cu toate alifiile. Echeverria Pinzon. Aici, Evans îi dădu cuvântul tipului de CIA.

— Să vă fac un scurt rezumat despre *La eMe*¹. Paradoxal, deși se numește mafia mexicană, nu a apărut în Mexic, ci în sistemul american al penitenciarelor. Este cea mai puternică organizație criminală din sistemul penitenciar din California. Și mai există o mulțime de alte organizații care se supun lor și altele cu care conlucrează, pe o durată mai mare sau mai mică. Un fel de aliați. Bineînțeles că are și adversari puternici, ca „La Nuestra Familia”² și, logic, alte organizații care sunt aliate cu aceasta din urmă. La eMe nu are un singur lider, ci mai mulți. Sunt membrii care au puterea de a cere execuții de persoane sau activități criminale majore. Unul dintre ei este Antonio Echeverria Pinzon, poreclit „Hierro Huevos”³. O să încep cu anii 60, deși organizația a luat ființă prin 1950, când deținuții mexicani au înființat-o ca să se protejeze, acțiune pe care n-o puteau face foarte bine individual. Și acum au ajuns la peste 30.000 de membri. 1960 este anul când organizația a adoptat un regulament extrem de dur. Un regulament de sânge, care se referea la accesarea în rândurile organizației. Odată ce ai fost primit în rândurile lor, nu mai poți să te întorci la banda ta, chiar dacă ai părăsit sistemul penitenciar. Singurul mod de a părăsi La eMe este mort. Toți membrii respectă un set de reguli care nu pot fi încălcate: un membru nu poate fi laș, șobolan – care înseamnă trădător, homosexual și mai ales nu are voie să atace un alt membru. Ce înseamnă asta? Nu poți să furi de la un alt membru, nu poți să te interpui în afacerile lui și nu poți să te iei de soție, prietenă, amantă. E vorba de sex în primul rând și, bineînțeles, de respect.

„Sex și respect”, se gândi Kylenia Jackson, alias Jennifer Holland. Automat, își aduse aminte de o altă trăsnăie. Poate că întâmplarea din viața de studentă a fost prima afacere ticluită și dusă la bun sfârșit și a reprezentat germenul care a propulsat-o mai târziu spre FBI. Fusesse o răzbunare sau, mai corect, o pedepsire a unui individ, care chiar merita

1 Pronunția literei a 13-a a alfabetului, în spaniolă: M.

2 Familia noastră

3 Ouă de aur

așa ceva. Sau poate nu era decât o refacere a unui echilibru stricat, nici ea nu știa încă.

Era studentă la University of South Australia și se întorsese de la cursuri. Anita, colega de cameră, stătea întinsă în pat, cu ochii plânși. La început, n-a vrut să spună ce are. A motivat că plânge din cauza unei note mici de la o verificare de laborator, fără de care nu putea să se prezinte la examenul de biochimie. Fiindcă o cunoștea pe Anita și știa când minte, Kylenia a insistat și până la urmă a aflat adevărul. Profesorul de biochimie n-a vrut să-i dea notă de trecere până nu i-a făcut o felație.

— Ești nebună! Și de ce dracu i-ai supt-o, pentru o verificare nenorocită? La examen cine știe ce mai vrea, mai ales că există un precedent. A văzut că merge, o să profite. Proasto! Nu-mi vine să cred cât de proastă ești!

— Tu ce-ai fi făcut în locul meu? Dacă ratez un examen, părinții mei or să mă retragă de la școală...

— Rahat, nu merge așa, profitorii m-au îngreșat întotdeauna. Hai să-l reclamăm la rectorat.

— Nu, cine o să creadă? Nu eram decât noi în laborator.

— Cum s-a întâmplat?

— Păi, când mi-a venit rândul, a spus că-și ia o pauză. Mai eram trei studenți de verificat și mie mi-a zis să intru ultima. Îți dai seama că nu mi-a trecut așa ceva prin cap. Mi-a pus tot felul de întrebări în afara subiectelor de pe bilet. La început am știut, apoi n-am mai fost sigură, deși învășasem. Erau unele substanțe de care nici nu auzisem. Apoi a spus că, cine pică verificarea, nu va mai lua în veci examenul.

— Trebuia să înveți și să te duci la reexaminare...

— Așa voiam să fac, dar mi-a spus că n-am nicio șansă. Pot să-mi fac bagajele și să plec, pentru că nu voi absolvi niciodată, mai ales că am tenul închis.

— Ce scârbos, porc șovin... Rasistul dracului!

— A spus că nicio imigrantă de culoare incertă n-a

trecut examenul la biochimie fără să știe toată materia. Sau să facă servicii suplimentare.

— Trebuie să facem ceva. Nu poate scăpa nepedepsit. Și pe urmă?

— Nici atunci n-am știut ce vrea, dar am spus că fac orice. La sex nu mă gândeam nici dacă mă împușcai. Credeam că vrea să-i fac muncă gratis în laborator, să scriu referate sau ceva de genul.

— Și cum te-a îmbrobodit?

— Păi, a încuiat ușa și mi-a spus de-a dreptul. Dacă vrei să absolvi la biochimie, trebuie să te dovedești față de treabă. Apoi și-a desfăcut cureaua și și-a dat jos pantalonii și chiloții. Nu credeam ce se întâmplă. Îți dai seama că am priceput din prima. Mai făcusem lucrul acesta o dată, când eram în colegiu. Fusese scârbos. Penisul tipului mirosea a urină, a piele încinsă și-a chiloți purtați mai multe zile. N-a fost o experiență plăcută, dar bine că n-a durat mult. Noroc c-am observat la timp că se scapă. Am scos grăbită penisul și idiotul a ejaculat fericit pe propria lui mașină. Eram ascunși în spatele mașinii și eu eram foarte curioasă să văd cum e amorul oral.

Au hotărât să-l pedepsească pe individ.

Își aducea și acum aminte cum se agitaseră amândouă să strângă cât mai multe informații despre profesor. Așa au aflat că Anita nu era singura de care profitase profesorul. Mai erau cinci fete, toate din America de Sud.

— Se pare că profesorul nostru preferă stilul latina, spuse una dintre ele.

Erau strânse în cameră la Carmela și făceau planuri.

Cred că e bun planul acesta, dar niciuna dintre noi nu cred că putem să-l ducem la capăt. Ne cunoaște pe toate.

— O să fiu eu momeala, spuse Kyleneia, pe mine nu mă cunoaște, știu și spaniola la perfecție, sau pe aproape.

— Nu poți să te prezinți pur și simplu la ușa lui, el să te primească și să mai și calce pe bec. E un tip scrupulos și viclean.

Întoarseră planul pe toate fețele, dar nu știau cum o să reacționeze tipul.

— Știi, e ca atunci când faci sex, spuse una dintre ele. Fără preludiv, sexul e egal cu zero. Trebuie să-l momim întâi și mai apoi îi dăm lovitură de grație. Adică, întâi îl facem să saliveze și apoi îi tăiem macaroana...

— Când zici macaroana, la ce te referi? Întrebă Anita.

— E la figurat, deșteapto, ce crezi?

— De ce nu merge una dintre voi să-l momească? Doar vă cunoaște, spuse Kyleneia.

— Fiindcă e șmecher. Pe tipa de care și-a bătut joc odată nici n-o mai bagă în seamă, de aia spuneam că noi nu putem face nimic.

— Bine, o fac eu!

O mirase și pe ea încă de pe atunci propriul comportament, dar scuza era pedepsirea porcului. Și apoi, era și extrem de furioasă.

Două dintre fete lucrau și la o firmă de curățenie din campus, ca să mai câștige un ban. Deși locuința profesorului era în afară, își aranjase ca firma care făcea curățenie în campus, să facă și la el. Așa găsiră fetele o breșă în „apărarea” profesorului. Aranjară ca una dintre tinerele care-i făceau curățenie acasă să fie înlocuită cu Kyleneia. Fata care acceptase să fie înlocuită se alegea cu o masă la un restaurant de lux.

— Dacă te întreabă ceva, răspunde-i în spaniolă, ai zis c-o vorbești bine. El nu știe și n-o să intre în vorbă cu tine.

— Și dacă se dă la mine?

— Sunteți două, e un laș și n-o să aibă curajul. Dacă ai fi singură, atunci da, se schimbă povestea. O să vezi că am dreptate.

Profesorul de biochimie de la Bachelor of Nutrition and Food Sciences, University of South Australia, Malcolm Stravinski își parcă Toyota Land Cruiser în spațiul ce-i aparținea, lângă Suv-ul soției, Lexus RX. Mai dispunea de încă două spații care aparțineau familiei. Locuia împreună